

primera part, el veureu fent malabarismes amb la pilota xutant a gol. Mentre dura el joc sempre va amb la garrafa d'aigua i l'esponja. Quan se'n llesiona algun sembla que es complau en arruixar-lo encara que sia l'hivern. Té franquesa amb el convent de monges del davant del camp, perquè és l'encarregat de recollir-les quan se n'hi penja alguna, per la qual cosa li fan pagar 0'50 pessetes. Dels que fan tot això els futbolistes en diuen "menagers".

(Fora el camp).—Treballa de moço a can Giralt. Es molt tranquil. A estones perdudes és el secretari particular de en Carreres.

I em sembla que ja els havem dit tots. Si ens havem descuidat d'algun que ens perdoni. No ha pas sigut expressament.

(Continuació de la pàgina 3).

tàncies anormals. Palamós, La Bisbal, La Escala, Olot, Santa Colòma, Cassà—sentim no poder parlar de Sant Feliu i Portbou els antics outsiders nostres—i darrerament el Girona, han caigut retuts davant el tecnicisme de nostres jugadors. Com en anys anteriors, no de res hi han valgut maringales, conxorxes i complots. L'estel triomfador ha brillat per nostres colors i coincidint amb la caiguda del Directori il·lumina esclatant nostra vida esportiva com una nova aurora boreal.

I és que quan un Club és format per verdaers amants de l'esport, i menats també per un esperit de patriotisme arrelat i fermíssim, quan els fonaments que basten l'edifici són consistents i fets de material sà i no corromput de cap malura anti idealista, pot decaure un moment; un dia; unes temporades; o semblar haver perdut la sava que els proporcionava el fruit sà i noble i arribar fins arran el precipici. Però com que si les parets tremolen, poden apuntalar-se, com que si les vigues són corcades poden canviar-se, ve dia que to na a eixir amb tota poixança malgrat els entrebancs i malures i... millor és callar ho! que han semblat prou fortes per a privar-li la respiració i ofegar-lo!

El triomf de l'Unió, doncs, ha sigut a més d'esclatant, oportunista. En l'història gloriós hi quedarà registrat com data memorable.

L'Unió Sportiva de Figueres, club tot entusiasme, tot cor, empordanès i figuerenc fins els molls dels ossos, ha reslat apagat mentre ha governat el Directori i ha esperat a triomfar, a repicar les campanes de la glòria, quan nostra Patria recobrava part de les seves llibertats perdudes! Hossanna!

DILLUNS, NIT, GRAN BALL DE
HOMENATGE AL
"CASINO MENESTRAL"

Unes paraules amb el senyor Chantier

Vam anar a trobar-lo a casa seva. Ens féu passar al seu despatx. Ens rebé amb tota amabilitat. En veure'l ben disposat a accedir a nostre propòsit, comencàrem la conversa desseguida.

—Què us n'ha semblat de l'actual campionat?

—Que ha sigut disputadíssim i que per tal de guanyar-lo, hem tingut de vetllar tant per la bona forma dels jugadors com per el trust que s'anava fent per enderrocar-nos. Això no vol dir que haguem demanat mai auxili; però si que havem lograt que en tots aquells partits que es presentaven amb poques garanties d'imparcialitat en el camp contrari, la Federació i el Col·legi d'arbitres es comportés amb tota equanimitat i vetllés pel seu prestigi, fent que els resultats al camp trasllússin en ço possible la potencialitat dels Clubs contendents.

—A quins jugadors considereu més elogiables, i a quins atribuir la part més fluixeta?

ENRIC CHANTIER
Actual President de l'Unió

—Em feu una pregunta molt perillosa, perquè pugui contestar-vos-la categòricament; més que més, després d'haver guanyat la competició. Jo no puc fer distincions, perquè estic contentíssim del rendiment que han donat tots els jugadors; des de Gutiérrez a Armangué. Ara si us diré que com a línia, la que s'ha presentat més completa, ha sigut la ratlla mitjera.

—Com està la situació de l'Unió, respecte al campionat amateur de Catalunya i Espanya?

—Per ara no sabem res en concret. Sols sabem pels periòdics que Catalunya hi pendrà part, en que nosaltres ens haurem d'eliminar amb els campions de Lleida, Tarragona i Barcelona.

—Podien jugar en Carbonell i en Felip?

—Tampoc podem assegurar-ho, encara que segons les darreres manifestacions de la premsa, com que en Felip estava inscrit per un club que ha desaparegut, sembla que queda en llibertat completa i que per tant, resta reclassificat pel seu club anterior. Respecte a Carbonell, ja és més difícil, encara que no impossible.

—Quins equips té contractats l'Unió per a més endavant?

—Tampoc podem fer res en concret, fins a fer venir el Santboià, del grup preferent, i tenim un equip mixte de primer i reserva del gloriós Barcelona per les fires.

—I l'estat econòmic del Club... com està?

—Bé. Relativament bé, s'entén. Poc més o menys com abans de començar el campionat.

—I va la darrera pregunta. En definitiva qui és l'entrenador de l'equip i qui creieu que ha portat l'equip a la bella forma actual?

—Això són dagues preguntes. Contestaré a la primera dient que l'antic jugador Joan Romans és l'actual entrenador de ja un parell de mesos, i afegiré a més que estem contents d'ells. Ara, respecte a la darrera pregunta puc dir que l'èxit ha sigut col·lectiu. Dos mesos abans de començar el campionat, veient les desercions que hi havia vaig provar a aquests joves jugadors en algun partit i vaig o vàrem veure que hi havia pasta.

I creient que amb aquestes manifestacions ja havíem complert amb nostre deure i suposant que nostres llegidors ja es donarien per satisfets, vàrem despedir-nos del digne president unionista senyor Chantier amb una estreta de mà, i desitjant-li que el seu pas a la Unió Sportiva sigués en un tot fructífer com ha sigut fins ara.